

bestræbelser på at sikre, at de af loven omfattede i størst mulig udstrækning står til rådighed for arbejdsmarkedet, værdifulde, men kan ikke alene på den baggrund støtte den ulige behandling af kriseramte, lovforslaget tilsigter — og vil i konsekvens heraf støtte ændringsforslag, der modvirker uligheden. Mindretallet kan dog under indtryk af, at socialdemokratiet har tilvejebragt et flertal herfor, medvirke til lovforslagets gennemførelse for derved at skaffe rimeligere forhold for dem, der efter den nævnte periode falder for den gældende beskæftigelsesregel. Mindretallet indstiller således lovforslaget til *vedtagelse* med det af et mindretal stillede ændringsforslag.

Et fjerde mindretal (venstresocialisternes medlem af udvalget) udtaler:

Denne lovgivning er et forsøg på at lappe på nogle systemskabte problemer. Gennemførelsen af loven betyder på ingen måde, at de langtidsarbejdsløses problemer løses, problemerne bliver blot udskudt til 1. januar 1979 for så at vende tilbage i forøget omfang.

Fra venstresocialisternes side må vi fastholde, at skal de langtidsarbejdsløse — og arbejdsløse i det hele taget — have bedre mulighed for at sætte sig til nædværge over for arbejdsløshedsterroren, så må det sikres:

- at 26 ugers reglen fjernes,
- at arbejde anvises efter princippet først fyret — først tilbud om arbejde, samt
- at der ydes fuld dækning ved arbejdsløshed.

For at princippet om først fyret — først tilbud om arbejde kan realiseres, kræves det, at anvisning og kontrol føres tilbage til fagforeningerne.

Denne lovgivning sikrer, at de langtidsarbejdsløse, der falder for 26 ugers reglen i 1978, samt en del af dem, der falder/er faldet i 1977, endnu får en „stakket frist“ frem til 1. januar 1979.

Men der er også en del langtidsarbejdsløse, som regeringen ikke mener skal have denne „stakkede frist“, nemlig dem, der er faldet for 26 ugers reglen mellem 1. juli og 15. november 1977. For at få fuld klarhed om denne restgruppes situation har venstresocialisterne gennem arbejdsmarkedsudvalget stillet følgende spørgsmål til belysning af problemerne:

- „2. Hvor mange langtidsarbejdsløse er faldet for 26 ugers reglen i perioden 1/7-15/11 1977?
3. Hvad er ministerens begrundelse for ikke at lade medlemmer, der er faldet for 26 ugers reglen i perioden 1/7-15/11 1977, blive omfattet af den foreslåede moratorieordning?
4. Der ønskes en vurdering af beskæftigelseseffekten af de foreslåede foranstaltninger indtil 1. januar 1980.
5. Hvilke yderligere oplysninger er fremkommet siden samrådet med arbejdsministeren i arbejdsmarkedsudvalget den 29. november 1977, hvoraf det synes at fremgå, at den 1. juli 1977 var den sikreste dato, hvis alle 3.600 langtidsarbejdsløse, der står/stod for at falde for 26 ugers reglen i 1977, skulle sikres mod at falde for denne regel?“

Venstresocialisterne har god grund til at formode, at en stor del af de op til 3.600, der stod/står for at falde i år, er kommet i klemme i denne lovgivning. Dette på trods af, at arbejdsministeren er vel vidende om, at havde man valgt 1. juli 1977 som skæringsdatoen, så havde det været muligt at „redde“ faktisk alle de langtidsarbejdsløse.

Dette på trods af, at regeringen har stillet disse langtidsarbejdsløse i udsigt, at de enten ville få et tilbud om arbejde eller beskæftigelse, nemlig ved den 28. juli d. å. at udtale i et svar til Kurt Hansen (VS): „Regeringen vil arbejde på at udbygge de eksisterende uddannelses- og beskæftigelsesmuligheder, således at der bliver tale om et reelt tilbud til alle langtidsledige, der står over for at blive ramt af 26 ugers reglen.“ (Se Folketingstidende 1976-77, 2. samling, forhandlingerne sp. 5804). I august spurgte Kurt Hansen (VS): „Agter ministeren at udarbejde en uddannelses- og beskæftigelsesplan for de op til 24.600 langtidsarbejdsløse, der har udsigt til at falde for 26 ugers reglen i løbet af 1977-78?“ Hertil svarede arbejdsministeren bl. a.: „Det stillede spørgsmål må således besvares bekræftende, idet...“ (Se Folketingstidende 1976-77, 2. samling, forhandlingerne sp. 6802).

Regeringen har ikke været i stand til at etablere disse uddannelses- og beskæftigelsestilbud til de langtidsarbejdsløse. Derved er regeringen løbet fra tilsagnet til rest-